

Л.4. Зямны магнетызм

Змест:

1. Магніты. Магнітнае поле
2. Зямля – вялікі магніт
3. Прырода магнітнага поля Зямлі
4. Магнітная бура, палярнае ззянне
5. Прымяненне зямнога магнетызму
6. Палеамагнетызм
7. Магнетызм і жывая прырода
8. Компас

Магніты. Магнітнае поле

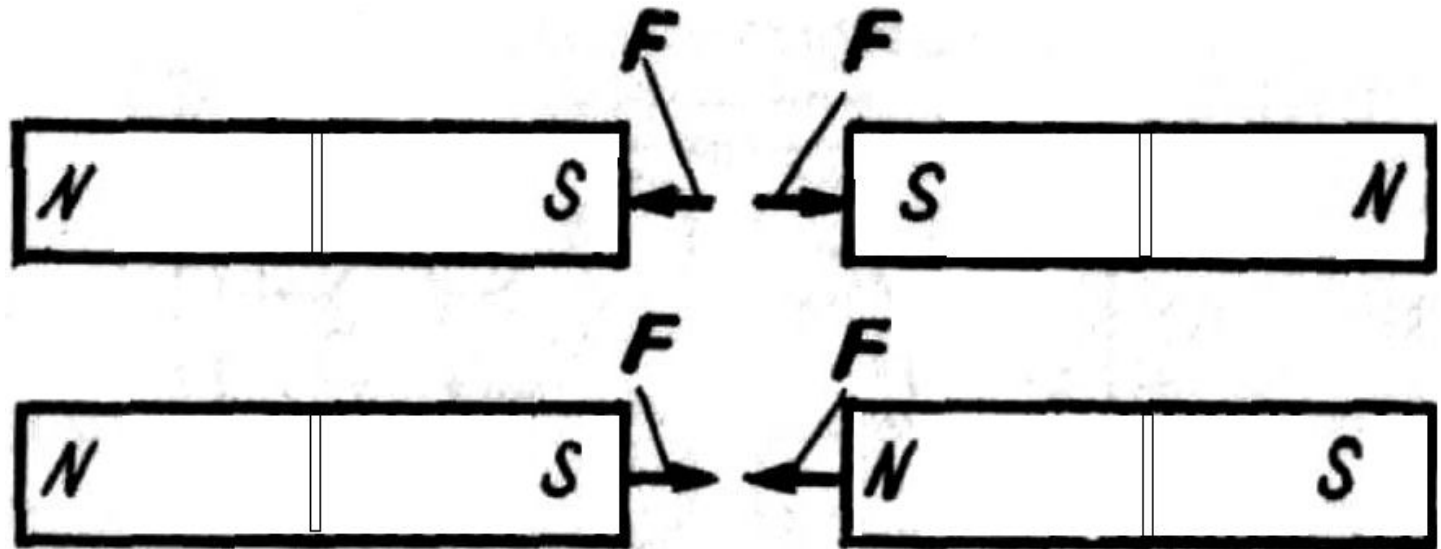
Магнітныя з'явы былі вядомы яшчэ ў глыбокай старажытнасці пры назіранні ўласцівасцей прыроднага **магнітнага жалызняка** (закісь-вокісь жалеза $\text{FeO} \cdot \text{Fe}_2\text{O}_3$) па прыцягванню жалезных прадметаў і іх намагнічэнні.

Першае падрабязнае даследаванне і апісанне ўласцівасцей пастаянных магнітаў выканаў у **1600** годзе англійскі фізік **У.Гільберт**, які ў сваім сачыненні “Аб магніце, магнітных целах і вялікім магніце – Зямля” апісаў больш за **600** даследаў па магнітных і электрычных з'явах.

Высветлілася, што пастаянны магніт мае два полюса:

паўночны (N – north) і паўднёвы (S – south) і размешчаную паміж імі нейтральную зону.

У залежнасці ад арыентацыі полюсаў праяўляецца ці адштурхванне, ці прыцяжэнне.

Ужо ў XVIII ст. была звернута ўвага на тое, што ў выніку навальнічнага разраду жалезныя прадметы намагнічваліся, а компас перамагнічваўся.

Гэта наводзіла на думку, што **магнітныя з'явы звязаны з электрычнымі.**

У 1820г. дацкі фізік **Х. Эрстэд** эксперыментальна ўстанавіў, што **электрычны ток у правадніку, як і пастаянны магніт, уздзейнічае на магнітную стрэлку.**

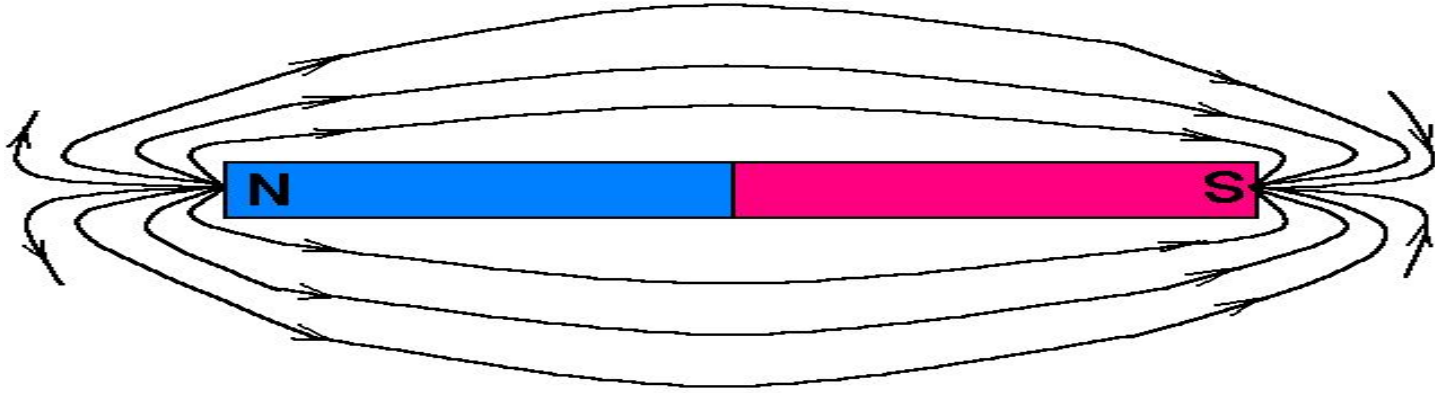
У той жа час французскі фізік **А.Ампер** эксперыментальна выявіў і даследаў **магнітнае ўзаемадзеянне токаў.**

У **XIXст.** было ўстаноўлена, што магнітныя ўзаемадзеянні ўласцівы толькі **электрычным зарадам, якія рухаюцца.**

Такім чынам, было высветлена:
вакол зарадаў, што рухаюцца,
узнікае яшчэ адзін тып поля
– **магнітнае поле.**

Магнітнае поле зручна адлюстроўваць з дапамогай сілавых ліній.

У 1820г. А.Ампер выказаў гіпотэзу аб тым, што магнітныя ўласцівасці пастаянных магнітаў (магнетыкаў) абумоўлены існаваннем у іх элементарных кругавых токаў.

Сучасныя ўяўленні аб будове рэчыва дазваляюць звязаць гіпатэтычныя мікратокі Ампера з рухам электронаў у атаме вакол ядра.

Доследы паказваюць, што ўсе рэчыва, змешчаныя ў магнітнае поле, набываюць магнітныя ўласцівасці – **намагнічваюцца**.

Пры гэтым адны рэчыва аслабляюць вонкавае поле – **дыамагнетыкі**, другія ўзмацняюць – **парамагнетыкі**.

Сярод якіх ёсць група рэчываў, якія вызываюць вельмі моцнае ўзмацненне – **ферамагнетыкі**.

Дыамагнетыкі – фосфар, сера, вуглярод, вада, вісмут, золата, серабро, медзь і інш.

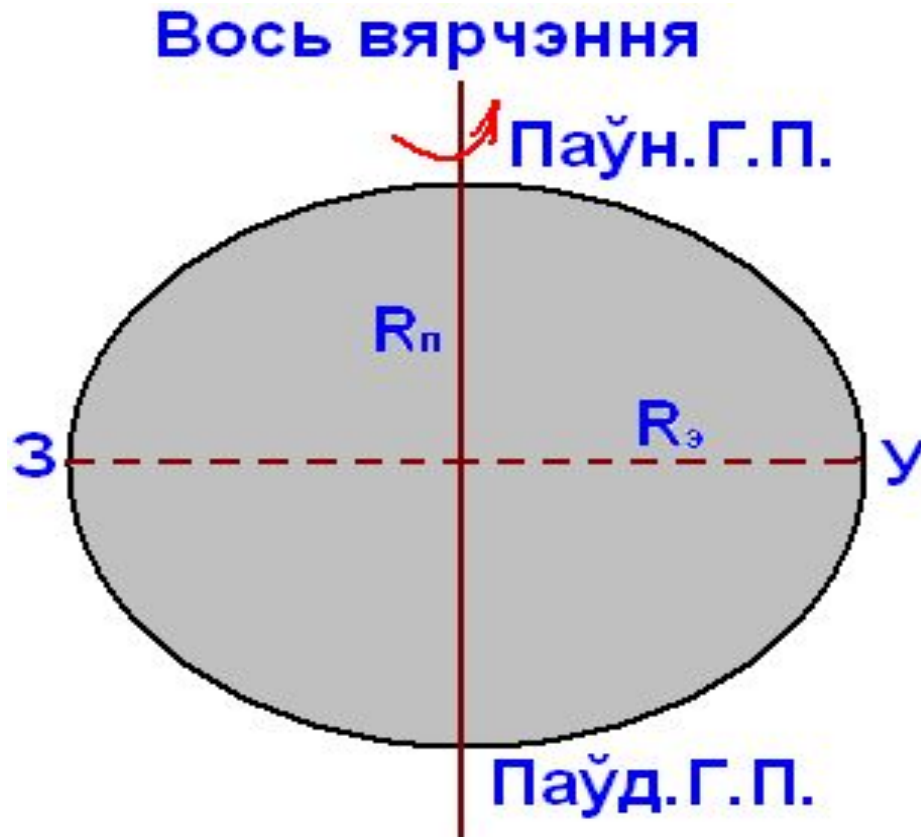
Парамагнетыкі – кісларод, азот, алюміній, вальфрам, плаціна і інш.

Ферамагнетыкі – жалеза, нікель, кобальт, гадаліній, дыспрозій, сплавы марганца і хрома.

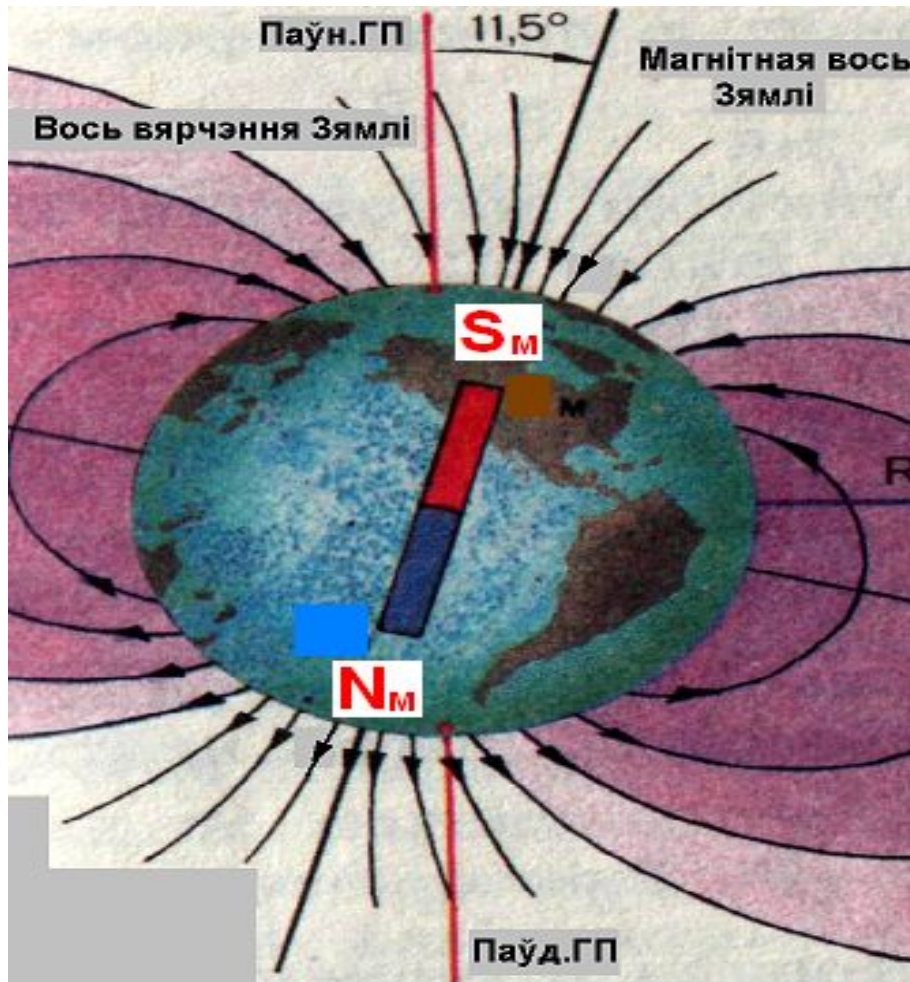

Зямля – вялікі магніт

Планета Зямля мае форму эліпсоіда вярчэння (рознасць радыусаў на экватары $R_э$ і полюсах $R_п$ складае 21 км). Прыблізна можна лічыць яе як шар з сярэднім радыусам 6370 км.

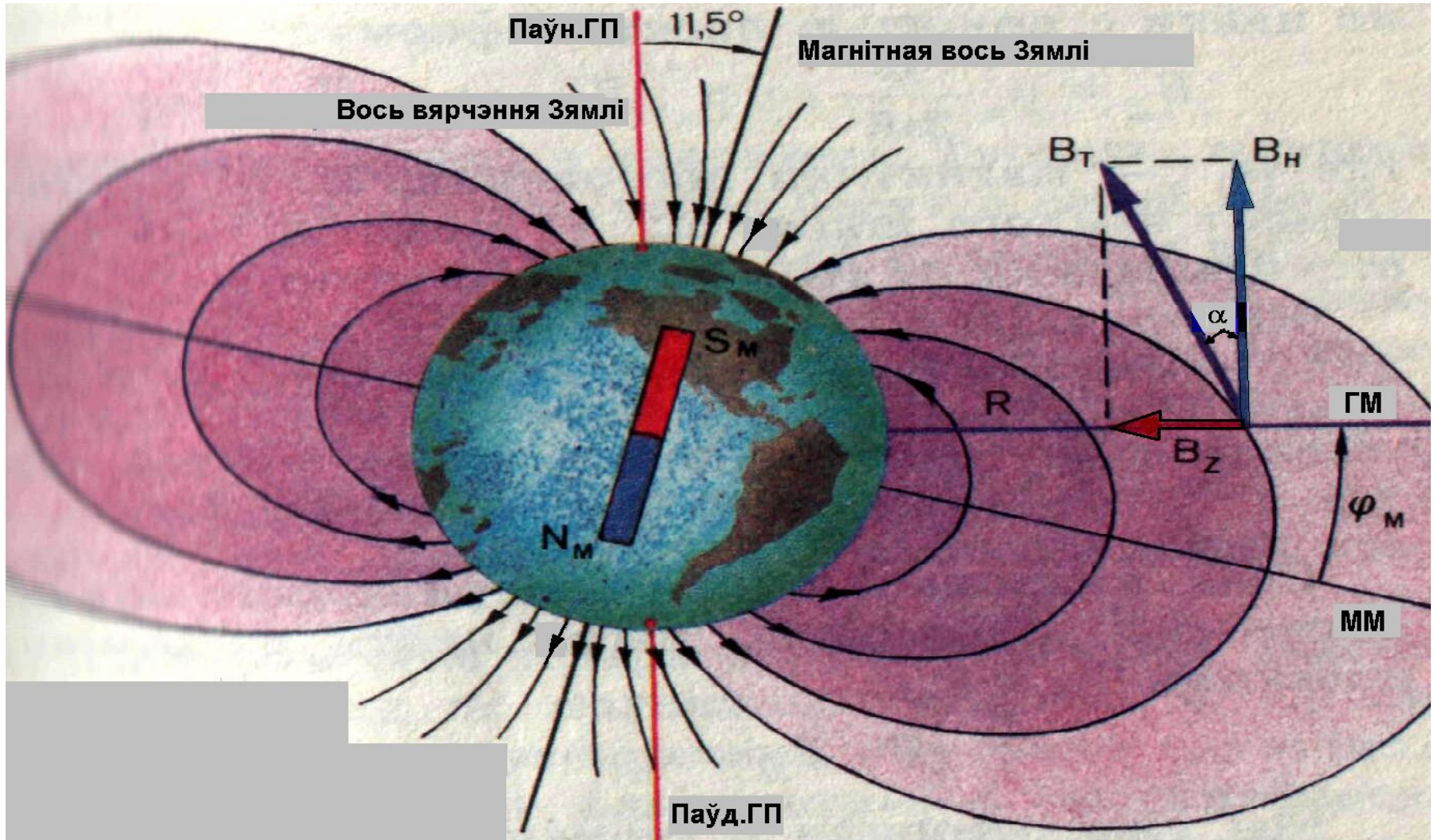
Гэты шар намагнічаны і валодае **магнітным полем** – гэта гіганцкі магніт, які змешчаны прыблізна на **400 км** ад цэнтра ў бок Ціхага акіяна і нахілены да восі вярчэння на **11,5°**.

Паўднёвы магнітны полюс (S_M) размешчаны ў Арктыцы, паўночны (N_M) – у Антарктыцы.

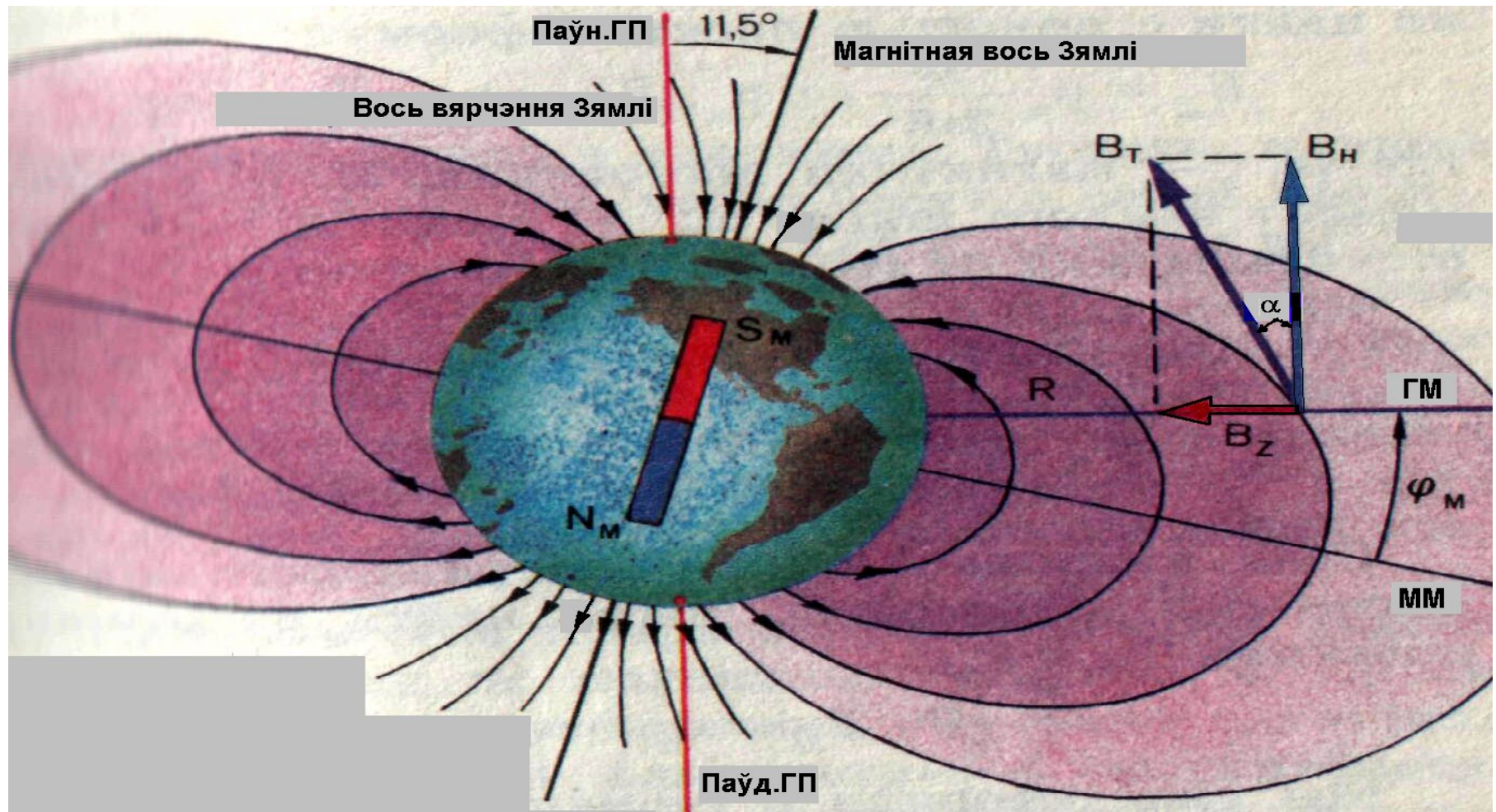
Для зручності магнітне поле Землі характеризується наступними величинами:

B_T – індукція магнітного поля Землі,

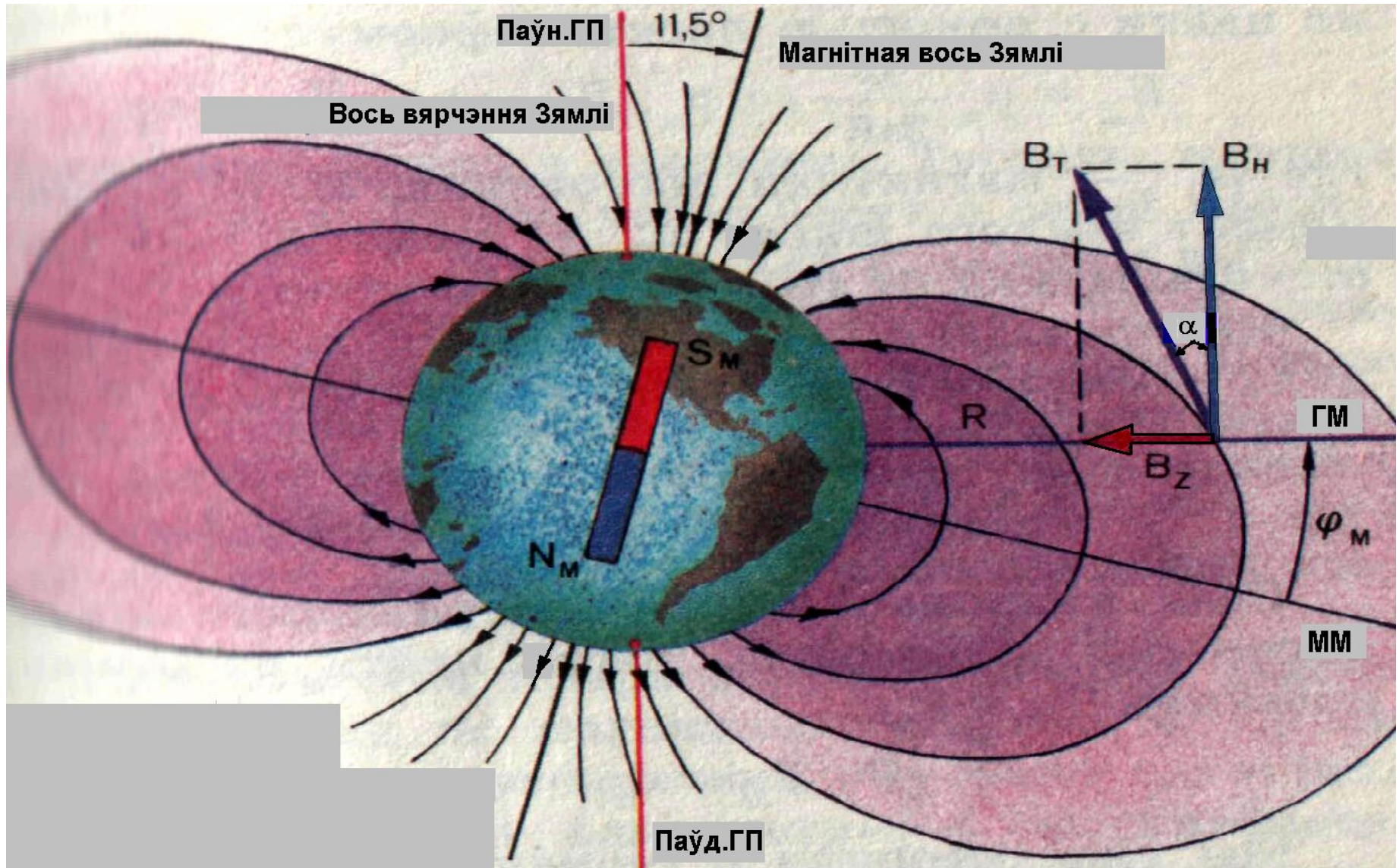
B_H – горизонтальна складальна індукція
магнітного поля,

B_Z – вертикальна складальна індукція
магнітного поля,

α - магнітне нахиленне,

ϕ_M – магнітне схіленне.

Напружанасць геамагнітнага поля
($H=B/\mu_0\mu$) не вялікая каля **25 А/м** на экватары і
48 А/м – на полюсах.

Гэта вельмі слабое магнітнае поле, якое
ўступае па напружанасці полю звычайнага
школьнага магніта ў дзесяткі разоў.

Прырода зямнога магнетызму

Прырода магнітнага поля Зямлі да гэтай пары дасканала не вядома.

У сярэднявечы лічылі, што стрэлка компаса прыцягваецца таямнічай сілай Палярнай зоркі.

У XVI-XVII ст. - магнітнае поле Зямлі ствараецца высокамагнітнымі пародамі ці жалезам, якія знаходзяцца ў нетрах Зямлі.

Неаднароднасць размеркавання жалезных мас у Зямлі стварае магнітныя анамаліі.

1820г. – пасля доследаў Эрстэда і гіпотэзы Ампера было зроблена шмат спробаў растлумачыць зямны магнетызм як дзеянне **электрычных токаў**, якія цыркуліруюць унутры Зямлі.

1835г. – тэорыя **І.М.Сіманова** – магнітнае поле Зямлі – сукупнасць магнітных палёў **маленькіх магнітных часціц**, якія роўнамерна размеркаваны ўнутры Зямлі.

У сучасны момант існуе шмат тэорый зямнога магнетызму.

Іх можна падзяліць на дзве групы.

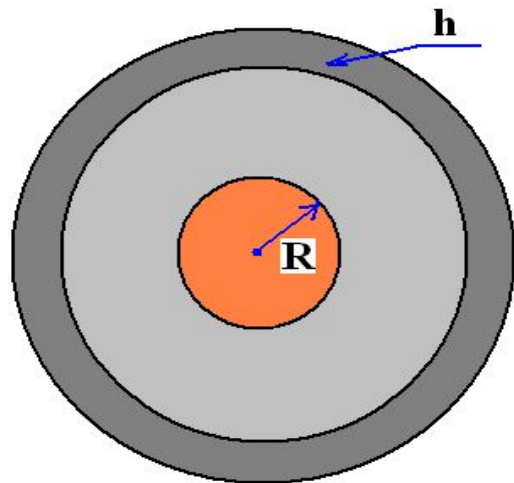
Да першай адносяцца тыя, што тлумачаць магнетызм з дапамогай электрычных токаў.

Да другой – што тлумачаць магнетызм на аснове намагнічэння парод, якія складаюць нетры зямнога шара і яго кару.

У вадкім ядры Зямлі ($R_{\text{я}} \sim 2900 \text{ км}$) з-за рознасці тэмператур ($3000 - 5000^\circ \text{C}$) узнікае канвекцыйны рух матэрыі.

І калі ў ядры існуе слабае магнітнае поле, то будзе ўзнікаць электрычны ток.

Магнітнае поле гэтых віхравых токаў утварае зямны магнетызм – дынаматэорыя (не завершана, з многімі дапушчэннямі).

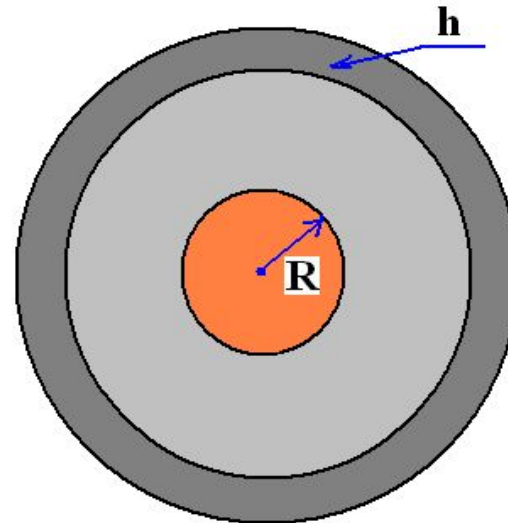

$R \sim 2900 \text{ км}$
 $h \sim 100 \text{ км}$

Прыхільнікаў дынаматэорыі
больш за іншых.

Другая тэорыя – **ферамагнітная** – магнетызм
Зямлі тлумачыцца магнетызмам рэчыва
зямной кары (**$h \sim 100$ км**), яго ферамагнітнымі
ўласцівасцямі.

Дапускаюць, што **$\sim 30\%$** зямнога магнетызму
ствараецца ферамагнетызмам, а **$\sim 70\%$** -
токамі ў ядры.

$R \sim 2900$ км
 $h \sim 100$ км

Магнітна буря. Палярнае ззянне

Лепш ідуць справы з тлумачэннем сутачных змяненняў магнітнага поля Зямлі і магнітнай буры.

Калі крыніцы, што вызываюць зямны магнетызм знаходзяцца ўнутры, то крыніцы, якія вызываюць магнітную бурю, з'яўляюцца вонкавымі.

Перыядычныя сутачныя варыацыі зямнога магнетызму ўзнікаюць у выніку таго, што Сонца вельмі інтэнсіўна выпраменьвае ўльтрафіялет.

Ультрафіялетаваыя прамяні пранікаюць у атмасферу Зямлі.

Частка дасягае паверхні Зямлі, другая паглынаецца атмасферай.

Пры гэтым энергія ўльтрафіялетавага выпраменьвання траціцца на іанізацыю часціц паветра ў самых верхніх слаях атмасферы.

У выніку гэтага ўзнікае слой з вялікай электрычнай праводнасцю – іонасфера, мяжа якой пачынаецца на вышыні каля 60км ад зямной паверхні.

Праводнасць іонасферы прыблізна роўная праводнасці марскоў вады ($\sigma=3,3 \text{ Ом}^{-1}\text{м}^{-1}$).

Падобна вадзе акіянаў і мораў іонасфера зведвае прыліўны рух пад уздзеяннем Сонца.

Рух асобных вобласцей іонасферы ў магнітным полі Зямлі прыводзіць да ўзнікнення электрычных токаў складанай канфігурацыі.

Гэтыя токі ствараюць у іонасферы магнітнае поле, якое назіраецца на Зямлі ў выглядзе сутачных варыяцый (змяненняў).

Яны залежаць ад палажэння Сонца на працягу сутак.

Летнім днём, калі ўльтрафіялетавае выпраменьванне Сонца вельмі інтэнсіўнае, сутачныя варыацыі магнітнага поля Зямлі бываюць вялікімі і неспакойнымі.

Зімовай ноччу, яны маюць меншую велічыню і працякаюць спакойна.

Магнітная бура. Паверхня Сонца часам пакрываецца цёмнымі плямамі, што ўзнікаюць у момант сонечных успышак (выбухаў).

Па сваёй магутнасці гэтыя ўспышкі роўныя выбухам многіх тысяч атамных бомбаў.

Пры гэтым Сонца выпраменьвае магутныя патокі пратонаў і электронаў з хуткасцю (1000–2000)км/с, якія утвараюць сонечны вецер.

Крыніцай гэтых патокаў з'яўляецца сонечная карона.

Гэтыя часціцы праз суткі ці двое дасягаюць Зямлі і ахопліваюць яе магутным воблакам.

Пад уздзеяннем магнітнага поля Зямлі паток зараджаных часціц падзяляецца: **пратоны адхіляюцца ў адзін бок, электроны – у другі.**

Калязямная вобласць прасторы, дзе на часціцы пачынае дзейнічаць магнітнае поле Зямлі, называецца **магнітасферай.**

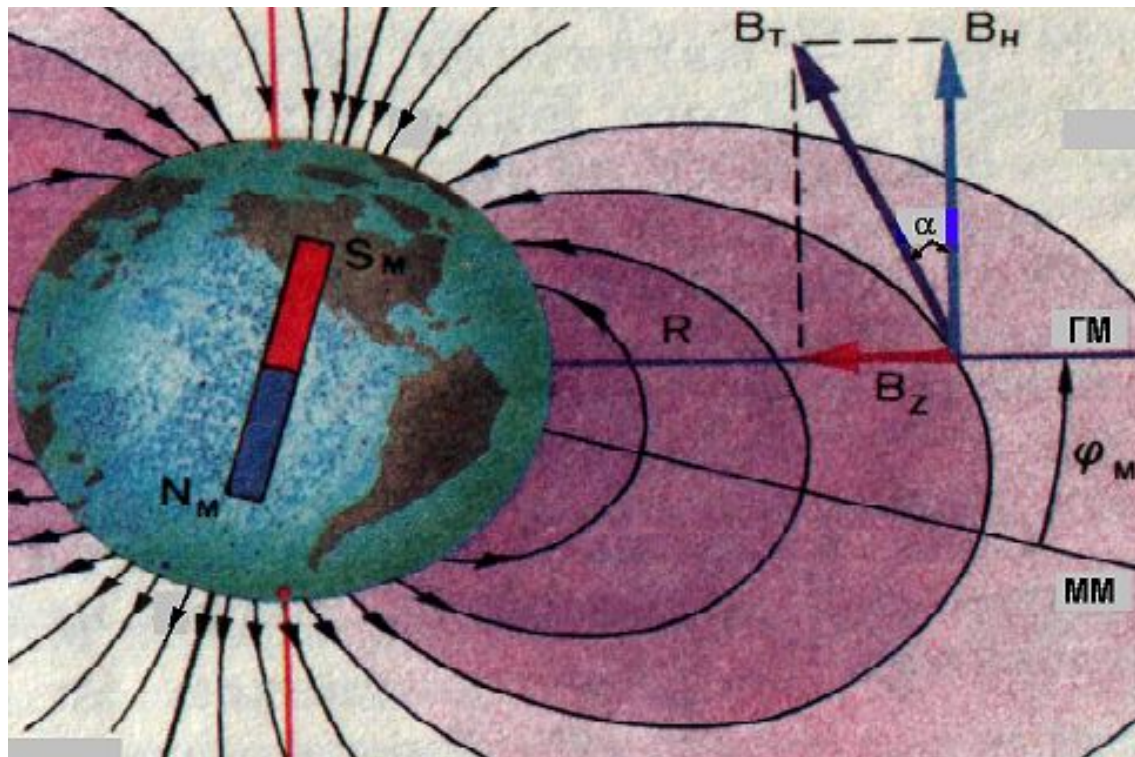
Пад уздзеяннем сілы Лорэнца

$$F = q \mathcal{B} \sin \alpha \quad \text{зараджаная}$$

часціца рухаецца па спіралі вакол лініі магнітнай індукцыі.

Гэта прыводзіць да ўзнікнення токаў вакол
Зямлі на адлегласцях $\sim (20000-30000)$ км ад яе.

Гэтыя токі ствараюць дадатковую магнітнае
поле, што прыводзіць да ўзмацнення
магнітнага поля Зямлі ў асобных месцах
прасторы.

Гарызантальная
складальная B_H
геамагнітнага
поля пры гэтым
павялічваецца.

Так узнікае магнітная бура (павелічэнне магнутнасці магнітнага поля), якая ахоплівае зямны шар.

Магнітная бура доўжыцца ад некалькіх гадзін да некалькіх дзён, пакуль не рассеяцца воблака зараджаных часціц.

У сувязі з тым, што каля полюсаў магнітнае поле Зямлі больш магутнае, канцэнтрацыя пратонаў і электронаў там максімальная.

Таму ў палярных раёнах змяненні магнітнага поля назіраюцца часцей і бываюць больш інтэнсіўнымі.

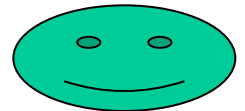
У палярных раёнах узнікае цікавая і прыгожая з'ява – **палярнае ззянне** (паўночнае ззянне).

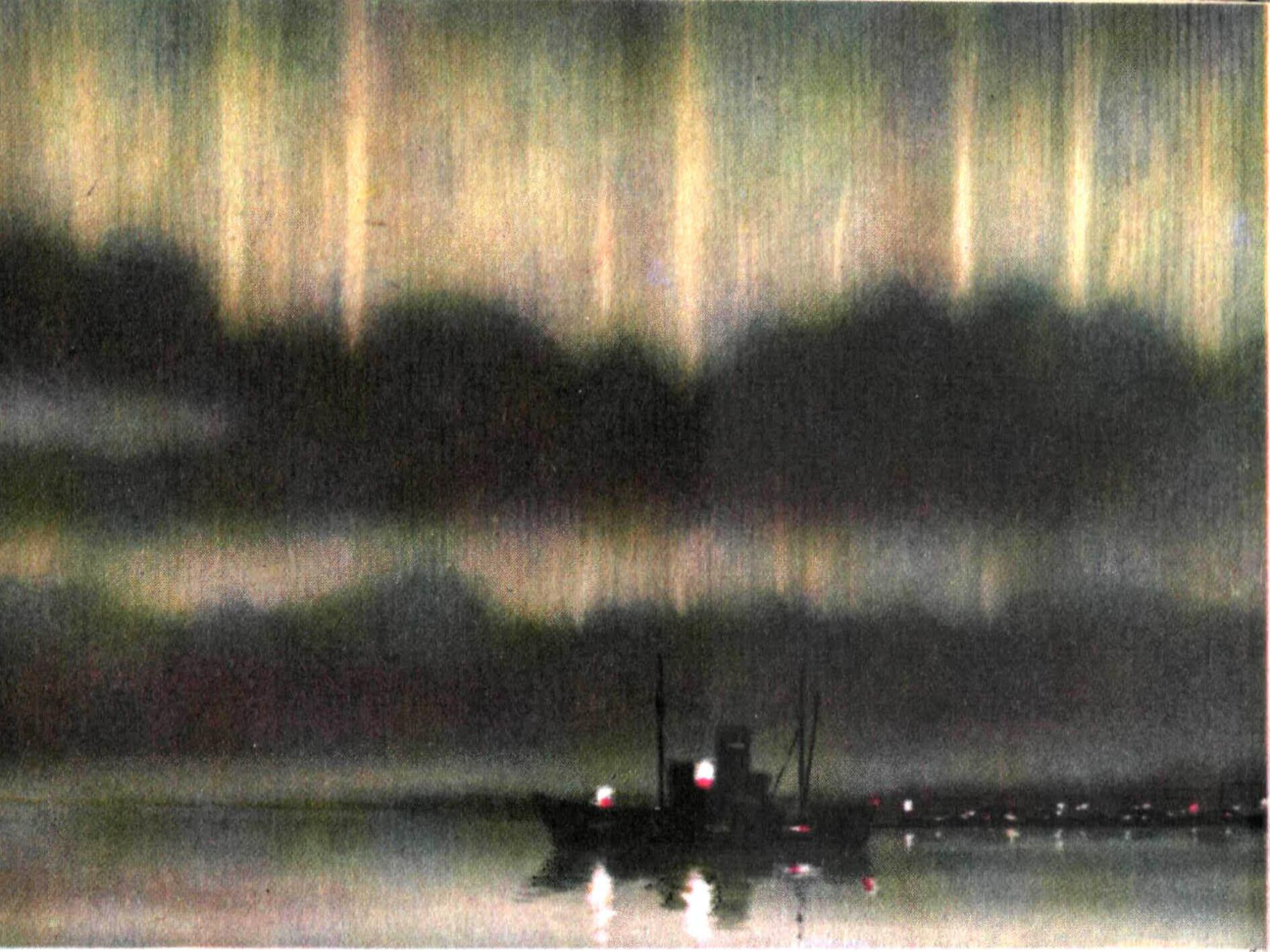
Гэта ззянне ўяўляе ні што іншае як **свячэнне** верхніх слаёў атмасферы на **вышынях каля 100км.**

Свячэнне **вызываеца** **патокам**
зараджаных **часціц,** **якія** **іанізуюць**
атмасферу.

Аднак доля зараджаных часціц, якія пранікаюць у зямную атмасферу, вельмі малая ў параўнанні з іх патокам, які сустракае магнітасфера нашай планеты.

Такім чынам, геамагнітнае поле надзейна засцярагае біясферу Зямлі ад пагубнага дзеяння сонечнага ветра.

Прымяненне зямнога магнетызму

У сучасны момант увесь зямны шар пакрыты сеткай устаноў, якія праводзяць сістэматычныя даследаванні магнітнага поля Зямлі.

На значнай частцы зямнога шара праведзена аэрамагнітнае зніманне.

На падставе гэтага вырабляюцца дастаткова надзейныя магнітныя карты для марской і паветранай навігацыі, а таксама для геалогіі, тапаграфіі і іншых мэт.

Больш за 150 буйных магнітных абсерваторый свету здзяйсняюць непарыўныя рэгістрацыі магнітнага поля Зямлі.

У XX ст. зямны магнетызм стаў шырока
выкарыстоўвацца ў геалогіі.

Магнітаметрычныя прыборы атрымалі
шырокае прымяненне для пошуку карысных
выкапняў, у першую чаргу, жалезнай і іншай
руды, неабходных для прамысловасці.

Прымяненне магнітнага метаду разведкі
карысных выкапняў пачало вельмі эфектыўна
выкарыстоўвацца з 1936г.

Расейскі геофізік А.А.Лагачоў пабудаваў
прыбор, які дазваляў праводзіць
магнітаразведку з самалёта.

Гэта прывяло да павелічэння скорасці і дакладнасці разведкі.

Дало магчымасць ажыццяўляць яе ў месцах недаступных для чалавека (горы, тайга, балота, пустыні).

Цяпер аэрамагнітнае зніманне выкарыстоўваецца ва ўсім свеце.

З дапамогай аэрамагніметраў, размешчаных на ракетных снарадах, атрыманы звесткі аб магнітным полі на вышынях ад 100км да 10^6 км.

Былі праведзены вымярэнні магнітных палёў Месяца і Марса.

У апошні час узнік яшчэ адзін накірунак
практычнага выкарыстання зямнога
магнетызму – **інжынерны.**

Пры будаўніцтве гідрастанцый, плацін,
каналаў важна ведаць, якія пароды
залягаюць у месцах будаўніцтва.

Ці вытрымаюць яны нагрузку гэтага
магутнага збудавання. Так узнікла
інжынерная геафізіка.

Вывучэнне магнітных уласцівасцей горнай
пароды прывяло да адкрыцця
палеамагнетызму.

Палеомагнетызм

Магнітныя аномаліі Зямлі ствараюцца пародай, якая складае зямную кару, і валодае рознай уласцівасцю і намагнічанасцю (граніты, базальты і г.д.).

Кавалкі гэтай пароды ўяўляюць прыродныя магніты, якія былі намагнічаны полем Зямлі ў працэсе крысталізацыі з расплаўленай магмы.

Магнітныя ўласцівасці пародзе надае магнетыт, утрыманне якога ў базальтах складае (10-15)%.

Дзякуючы наяўнасці магнетыту каменная парода зберагае тое намагнічэнне, якое яна набыла ў момант свайго ўзнікнення.

**Такое намагнічэнне называецца пастаянным
ці астатковым.**

**Астатковае намагнічэнне – гэта
своеасаблівая “магнітная памяць” ці “магнітны
адбітак”.**

**Падобна памяці чалавека парода ўтрымлівае
свае магнітныя ўспаміны ў выглядзе
астатковага намагнічэння.**

**Астатковае намагнічэнне цяпер называюць
палеамагнетызмам ці “выкапнёвым
магнетызмам”.**

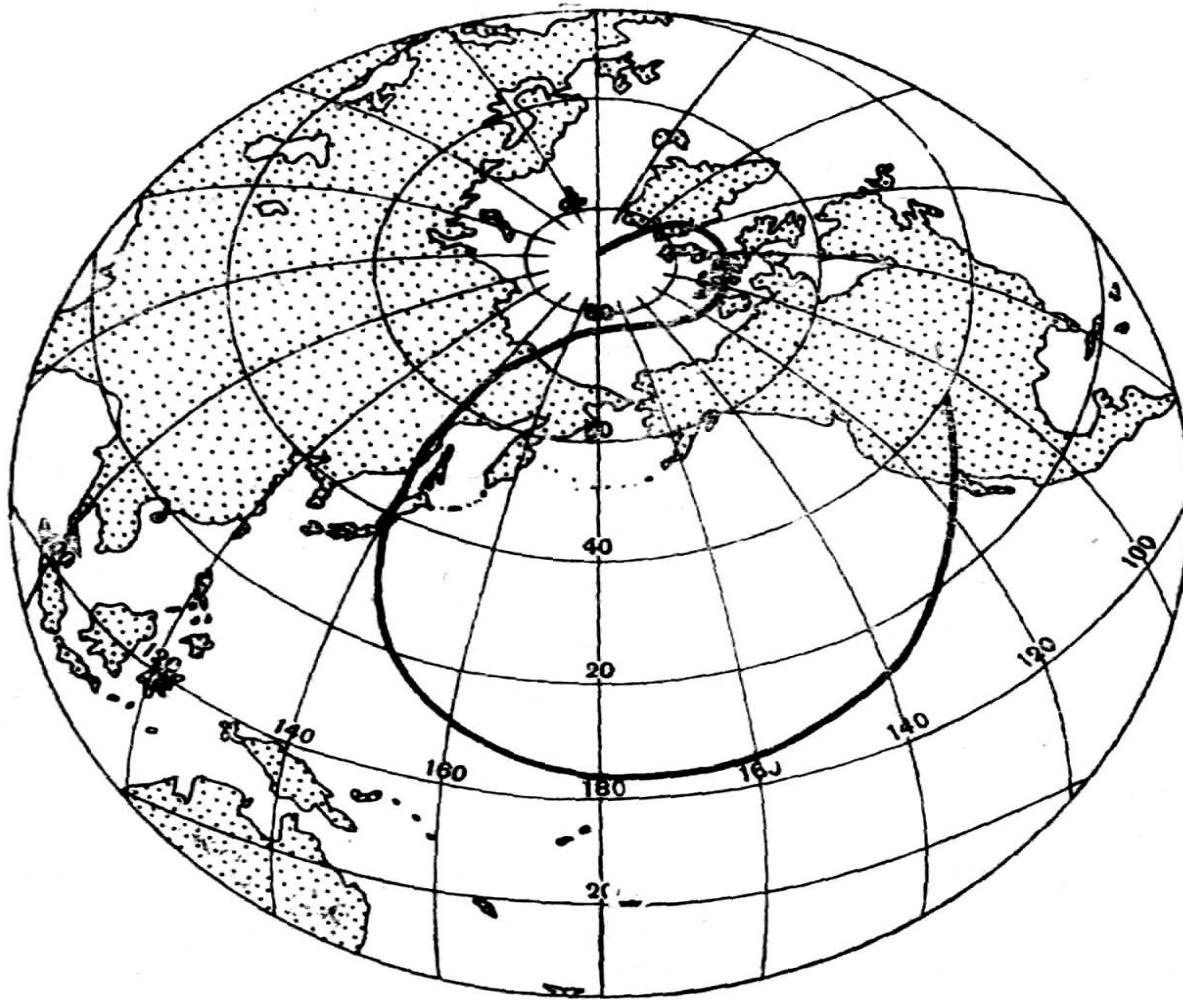
Палеомагнетизм – наука аб магнітным полі
Зямлі ў мінулыя геалагічныя эпохі.

Метадамі палеомагнетизму можна
дастаткова надзейна вызначыць велічыню і
накірунак магнітнага поля Зямлі ў мінулым.

Зрабіць высновы аб геалагічных працэсах,
якія прайшла парода з дня свайго існавання.

Палеомагнітныя даследаванні паказваюць,
што зямное магнітнае поле на працягу $4 \cdot 10^9$
гадоў, якія прайшлі з моманту ўзнікнення
планеты Зямля, зведало значныя змяненні.

Так, з часоў палеазойскай эры (~ 570 млн. гадоў назад) магнітныя полюсы Зямлі, размешчаныя ў раёне экватара, паступова змяшчаліся на поўнач.

**“Выкапнёвы магнетызм” выяўлены ў
кераміцы (гліняны посуд, цагліны і інш.)**

**Вывучэнне гісторыі геамагнітнага поля
па кераміцы называецца археамагнетызмам.**

Магнетизм і живая природа

Клеткі – гэта “цаглінкі”, з якіх пабудавана ўсё жывое на Зямлі.

Жывая клетка ў біялогіі іграе такую ж ролю, як атам у фізіцы.

Як вядома, клетка складаецца з нуклеінавай кіслаты і бялка, якія вызначаюць спадчыннасць, нервовую дзейнасць, рост і развіццё арганізма.

Біяфізікі ўстанавілі цікавыя залежнасці паміж магнітнымі і электрычнымі ўласцівасцямі (з’явамі) і цыкламі дзялення клеткі.

Доследы з насеннем пшаніцы, кукурузы і гароха паказалі, што іх прарошчванне адбывалася больш эфектыўна, калі іх зародкі былі звернуты ў бок паўднёвага магнітнага полюса Зямлі.

У карасей выпрацоўваюцца ўмоўныя рэфлексы на магнітнае поле.

Вусікі мураў'ёў размяшчаюцца паралельна слабаму магнітнаму полю.

У мышэй, якія знаходзяцца ў магнітным полі, колькасць белых цельцаў у крыві спачатку паніжаецца, а затым узрастае.

Адсюль выснова: магнітнае поле дзейнічае на крыватворныя органы жывога арганізма прама процілегла іанізуючай радыяцыі.

Узнікае пытанне: ці не можа магнітнае поле служыць аховай ад прамянёвага ўздзеяння?

Дослед: мышэй ва ўзросце 9 і 40 тыдняў трымалі на працягу (5 - 14) дзён у пастаянным магнітным полі, а затым іх апраменьвалі радыеактыўным кобальтам.

Аказалася, што пасля гэтага ад іанізуючага выпраменьвання мышэй гіне на (5 – 30)% меней, чым звычайна.

Калі ў магнітнае поле змясціць мышэй адразу пасля апраменьвання, то выжывае іх у два разы больш.

Цікава, што пад уздзеяннем магнітнага поля адбываецца амаладжэнне старых мышэй – іх футра становіцца гладкай, бліскучай, скура губляе складкі.

Магнітнае поле ўплывае і на чалавека.

Медыкі выявілі, што ў перыяды магнітнай буры павялічваецца колькасць сардэчна-сасудзістых захворванняў, павышаецца смяротнасць, пагоршваецца стан хворых, якія пакутуюць ад гіпертаніі.

Здаровы арганізм, як правіла, адаптуецца да змянення вонкавых умоў.

У хворага адаптацыя паніжаецца, што прыводзіць да адмоўнага ўздзеяння на іх электрычных і магнітных палёў.

Компас

“Магнітны компас – прыбор маленькі, але без яго Амерыка не была бы адкрыта!” – гавораць маракі.

Ён стварыў эпоху караблеваджэння і сёння не згубіў свайго значэння.

4000 гадоў таму ў Кітаі была вядома здольнасць прыроднага магніта ўстанаўлівацца адным канцом на поўдзень, другі на поўнач.

Першы компас (кітайскі) – сасуд з вадой – драўляны паплавок, а на ім карычневы камень (магніт), які “любіць жалеза”.

Кітайцы пісалі: ”Магніт – гэта камень, які дае накірунак магнітнай ігольцы”.

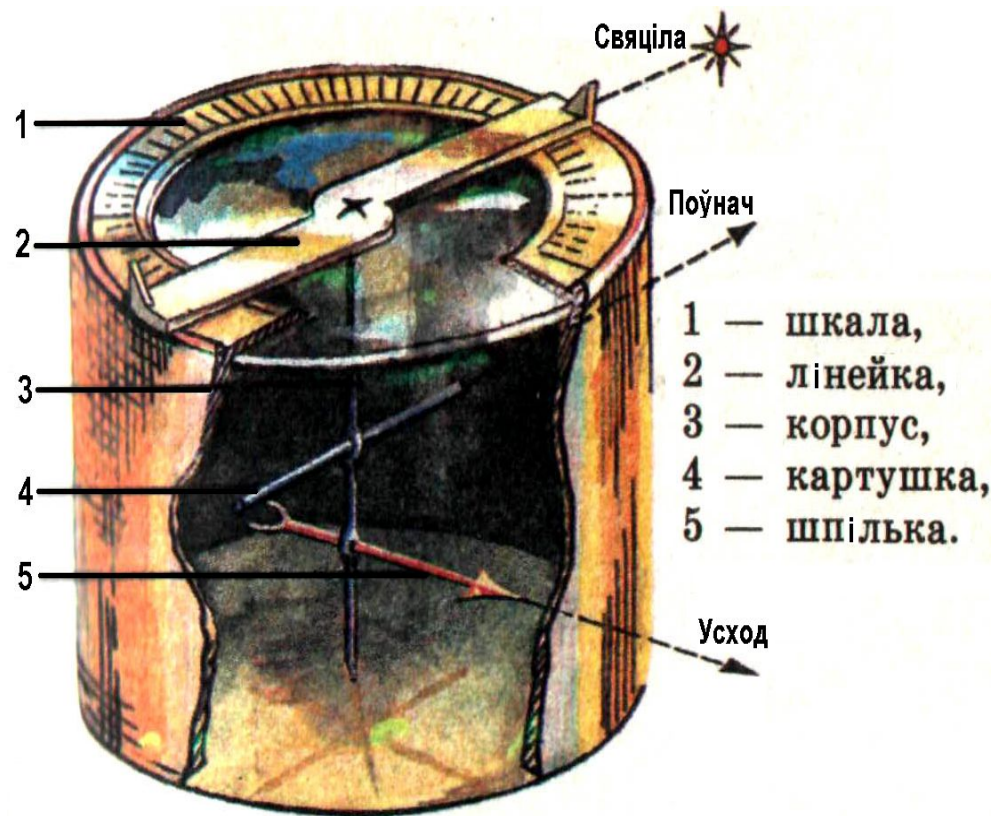
Компас па англійскі: намагнічанай жалезнай іголкай пратыкалі саломінку, якая плавала ў вадзе, і па вярчэнню сістэмы іголка-саломінка вызначалі накірунак на поўнач.

У **1269** годзе французскі вучоны Пьер дэ Мерыкур (**Перэгрын**) стварае дзве канструкцыі магнітных компасаў.

Адзін з іх утрымлівае магніт, што плавае, другі – “**сухую**” намагнічанную сістэму, якая паварочваецца разам з вертыкальнай воссю.

Асаблівасць “сухога” компаса ў тым, што ён утрымлівае шкалу, якая мае 360 дзяленняў і спецыяльную лінейку, з дапамогай якой можна вымяраць азімуты святл.

Кітайцы лічылі, што стрэлка компаса паварочваецца да Палярнай зоркі.

Перэгрын – да полюса.

Ён прыйшоў да

ВЫСНОВЫ:

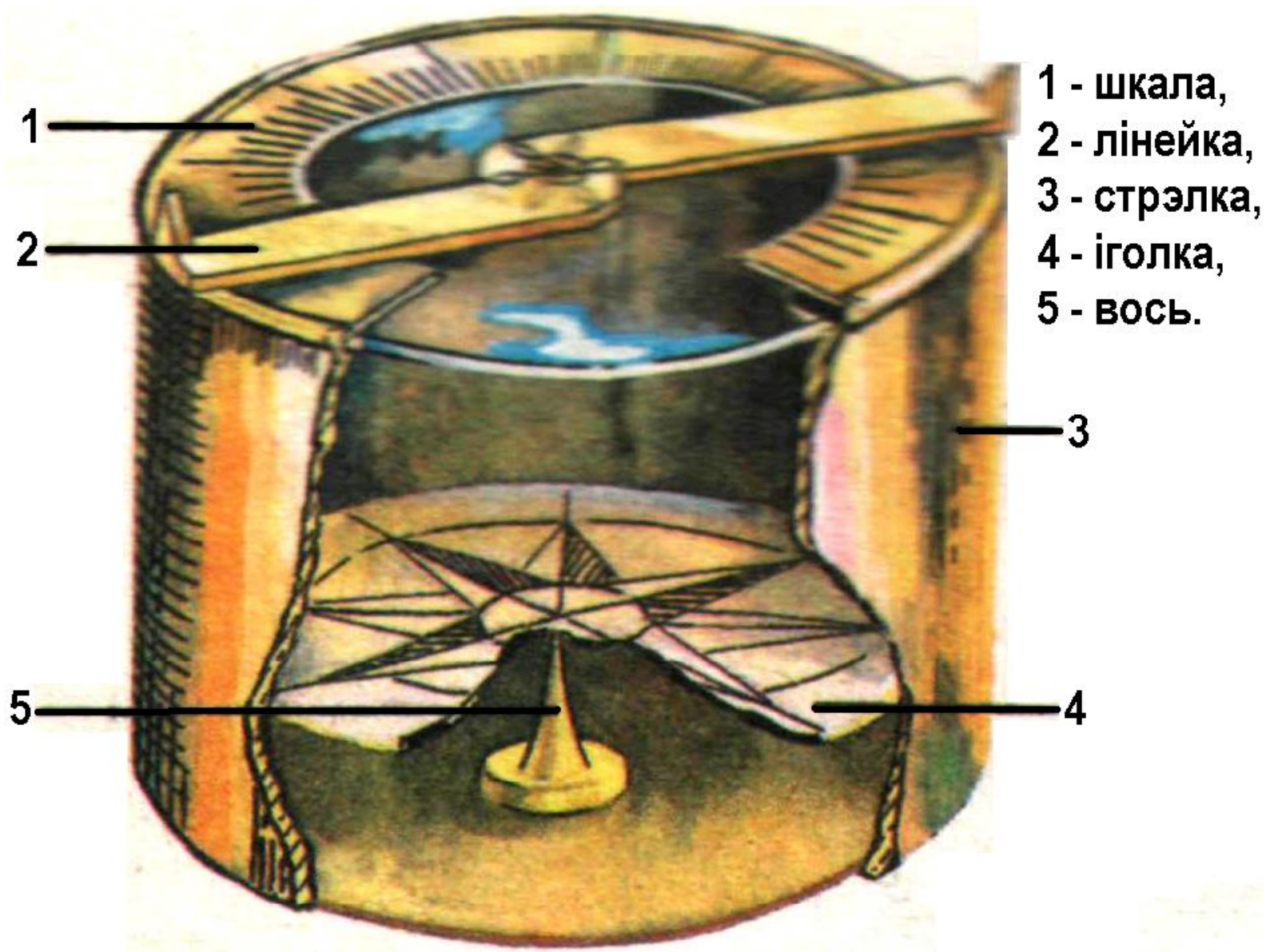
ЗЯМНЫ МАГНЕТЫЗМ –

ПРЫЧЫНА ПАВАРОТУ

СТРЭЛКІ МАГНІТНАГА

КОМПАСА.

Компас італ'янца Флавіа Жьюйя (початак XIV ст.)

Лічыцца, што Флавіа Жыойя стварыў **картушку** – паперны круг, змацаваны з магнітнай стрэлкай, і падзелены на **32** часткі, якія вядомы маракам пад назвай **румбаў** ці **“розы вятроў”**.

У такім выглядзе без значных змяненняў **компас** існуе і ў нашы дні. **“Компас”** ад старажытнага англійскага **“compass”**, што азначае **“круг”**.

